

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

Xe KAMER

A R R E S T

**nr. 222.436 van 11 februari 2013
in de zaken A. 198.423/X-14.912 (I)
201.632/X-14.877 (II).**

In zake : I. + II.
Luc MEYS
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Yves Loix
kantoor houdend te 2018 ANTWERPEN
Mechelsesteenweg 27
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

I. + II.
het VLAAMSE GEWEST, vertegenwoordigd door de Vlaamse
regering
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Bart Staelens
kantoor houdend te 8000 BRUGGE
Gerard Davidstraat 46, bus 1
bij wie woonplaats wordt gekozen

Tussenkommende partij :

II.
Paul VANHALLE
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Dirk Lindemans en Filip De Preter
kantoor houdend te 1000 BRUSSEL
Keizerslaan 3
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1.1. Het beroep, ingesteld op 3 december 2010, strekt tot de
nietigverklaring van het besluit van 6 september 2010 van de Vlaamse minister
van Bestuurszaken, Binnenlands Bestuur, Inburgering, Toerisme en Vlaamse
Rand houdende vaststelling van een ontwerp van lijst van voor bescherming

vatbare monumenten, stads- en dorpsgezichten en waarbij de voormalige rentmeesterswoning met tuin te Steenokkerzeel, Van Frachenlaan 1 als monument op deze lijst wordt opgenomen.

1.2. Het beroep, ingesteld op 5 september 2011, strekt tot de nietigverklaring van het besluit van 10 juni 2011 van de Vlaamse minister van Bestuurszaken, Binnenlands Bestuur, Inburgering, Toerisme en Vlaamse Rand houdende bescherming als monument van de voormalige rentmeesterswoning met tuin te Steenokkerzeel, Van Frachenlaan 1.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arresten nrs. 221.425 en 221.426 van 20 november 2012 worden in beide zaken de debatten heropend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 14 december 2012.

Staatsraad Jan Clement heeft in beide zaken verslag uitgebracht.

Advocaat Yves Loix, die in beide zaken verschijnt voor de verzoekende partij, advocaat Paul Aerts, die in beide zaken loco advocaat Bart Staelens verschijnt voor de verwerende partij, en advocaten Dirk Lindemans en Filip De Preter, die in de zaak sub II verschijnen voor de tussenkomende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Ann Van Mingeroot heeft in beide zaken een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De verzoeker is eigenaar van een perceel gelegen te Steenokkerzeel, Van Frachenlaan 1, kadastraal bekend sectie E, nr. 350/d (hierna: het betrokken perceel). Op het betrokken perceel bevindt zich de rond 1880 opgerichte rentmeesterswoning van het domein van het kasteel van Ham (hierna: de rentmeesterswoning). Achteraan sluit het betrokken perceel aan op het tuinperceel nr. 347/b, dat tevens een restant is van het kasteeldomein (hierna: het tuinperceel).

De tussenkomende partij in de zaak sub II (hierna: de tussenkomende partij) is eigenaar van het perceel aan de Van Frachenlaan dat links aan het betrokken perceel paalt (hierna: het perceel van de tussenkomende partij).

3.2. In de voorgevel van de rentmeesterswoning bevinden zich op het gelijkvloers een venster in de linkertravee, de deuropening in de middentravee en een venster in de rechtertravee, op de eerste verdieping een venster in elk van de drie traveeën en op de tweede verdieping een venster in de middentravee.

3.3. De rechterzijgevel van de rentmeesterswoning is ingeplant op de rooilijn met de Bruyneelstraat. In deze zijgevel bevindt zich telkens een venster in de linker- en rechtertravee op het gelijkvloers, de eerste verdieping en de tweede verdieping. Op de laatstgenoemde rooilijn bevindt zich in het verlengde van de laatstgenoemde gevel en tot op de scheidingslijn met het tuinperceel een tuinmuur met een hoogte van ongeveer twee meter.

3.4. Onmiddellijk links naast de rentmeesterswoning bevindt zich op het betrokken perceel, tot op de scheidingslijn met het perceel van de tussenkomende partij, een bijgebouw waarvan de blinde voorgevel samenvalt met de grens tussen het betrokken perceel en de Van Frachenlaan en de achtergevel ongeveer vijf meter minder diep is gelegen dan de voorgevel van de rentmeesterswoning (hierna: het grote bijgebouw).

Achter het voornoemde bijgebouw bevindt zich een tweede, kleiner, bijgebouw waarvan de achtergevel samenvalt met de voornoemde scheidingslijn (hierna: het kleine bijgebouw).

Op de laatstgenoemde grens bevindt zich in het verlengde van de laatstgenoemde voorgevel een bakstenen ommuring, bekroond met smeedijzeren hekwerk, tot op de hoek met de Bruyneelstraat.

4.1. Het betrokken perceel is gelegen in de “Zone voor aaneengesloten bebouwing (5.2)” van het gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan nr. 2 “Kasteel van Ham” te Steenokkerzeel, zoals definitief vastgesteld door de gemeenteraad bij besluit van 25 juni 2009 en goedgekeurd bij besluit van de deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant van 24 september 2009 (hierna: het RUP).

4.2.1. Artikel 1.3 van de stedenbouwkundige voorschriften van het RUP stelt:

“Bestaande vergunde of vergund geachte gebouwen, in strijd met de voorschriften en aanduidingen van het RUP mogen verbouwd worden zolang er geen bijkomende elementen in strijd met de voorschriften en aanduidingen van het nieuwe RUP ontstaan.
(...)”.

4.2.2. Artikel 5.2 van de stedenbouwkundige voorschriften van het RUP bepaalt onder meer het volgende:

“5.2 Zone voor aaneengesloten bebouwing:

Bestemming

Hoofdbestemming

Zone bestemd voor ééngezinswoningen en meergezinswoningen in aaneengesloten bebouwing.

(...)

Bouwlagen en woonlagen

Er zijn maximaal 3 bouwlagen toegelaten inclusief het dak of de dakverdieping. Binnen deze bouwlagen zijn maximaal 2 woonlagen toegestaan. Het is toegestaan in de derde bouwlaag of de dakverdieping een woonfunctie in te richten doch uitsluitend indien deze een functioneel geheel vormt met de onderliggende woonlaag en niet wordt aangewend als afzonderlijke woongelegenheden.

In de Bruyneelstraat en de Fuérisonplaats zijn zowel drie bouwlagen als drie woonlagen toegelaten”.

Wat de hiervoor geciteerde bepaling betreft, wordt in de “toelichtende bepalingen” van het RUP het volgende gesteld:

“Voor de Bruyneelstraat kunnen deze 3 bouwlagen en 3 woonlagen uitsluitend gerealiseerd worden in de hoekpercelen met de as Van Frachenlaan/Fuerisonplaats binnen de zones voor aaneengesloten bebouwing”.

5. Op 22 februari 2010 verleent het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Steenokkerzeel aan de verzoeker een stedenbouwkundige vergunning om de rentmeesterswoning en de bijgebouwen op het betrokken perceel te slopen. In dit vergunningsbesluit wordt onder meer het volgende overwogen:

“Door deze sloop verbetert de ruimtelijke ordening van deze omgeving en biedt de mogelijkheid om hier nieuwe gebouwen op te richten, die zich ruimtelijk beter inpassen in de ordening voorzien in het RUP. (...) Het RUP voorziet op dit terrein in aansluiting met de omgeving eengezinswoningen en meergezinswoningen in aaneengesloten bebouwing. Bovendien worden er op het hoekperceel van de Bruyneelstraat en de Van (F)rachenlaan zowel 3 bouwlagen als 3 woonlagen toegelaten. Dit zal de rand van het plein rond de kerk bepalen en de centrumfunctie versterken”.

6.1. Op 17 juni 2010 willigt de deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant het door de gewestelijke erfgoedambtenaar tegen het laatstgenoemde vergunningsbesluit ingestelde beroep in en wordt de gevraagde sloopvergunning geweigerd. In dit weigeringsbesluit wordt onder meer het volgende overwogen:

“De voorgestelde architectuur is niet van een kwaliteitsniveau dat het de vervanging van de rentmeesterswoning kan rechtvaardigen. De uitstraling van een nieuw gebouw dient even sterk te zijn als deze van de bestaande woning opdat het betekenisvol zou zijn in de dorpskern”.

6.2. De verzoeker stelt tegen het laatstgenoemde weigeringsbesluit annulatieberoep in bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen, waar dit beroep nog hangende is.

7. Op 28 juli 2010 stelt het agentschap Ruimtelijke Ordening Vlaanderen, Onroerend Erfgoed Vlaams-Brabant een motiveringsnota op met betrekking tot de bescherming als monument van de rentmeesterswoning met tuin.

8. Op 6 september 2010 beslist de Vlaamse minister van Bestuurszaken, Binnenlands Bestuur, Inburgering, Toerisme en Vlaamse Rand de rentmeesterswoning met tuin op te nemen op het ontwerp van lijst van voor bescherming vatbare monumenten en/of stads- en dorpsgezichten. Dit is het bestreden besluit in de zaak sub I.

9. Er wordt over het ontwerp een openbaar onderzoek gehouden.
De tussenkomende partij en 81 andere personen reageren positief op de bescherming.

De verzoeker en zijn echtgenote dienen een bezwaarschrift in.

10. Op 29 november 2010 geeft het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Steenokkerzeel advies over het ontwerp. In dit advies wordt onder meer het volgende overwogen:

“-Historisch gebouw

Het herenhuis werd gebouwd in XIX B op het voormalig domein van het kasteel van Ham en niet aansluitend bij de Kerk. De omgeving van het kasteel werd door de opeenvolgende eigenaars, waaronder het Vlaams Gewest, verdeeld en verkaveld en klaar gemaakt voor woonbebouwing waardoor de link tussen het herenhuis en het kasteel verdwenen is. De gemeente heeft als eerste in het RUP een duidelijke afbakening gegeven aan het domein ‘Kasteel van Ham’ door de bebouwing rond het kasteel en de vijvers te groeperen in een apart artikel dat het maximaal behoud garandeert. Het herenhuis en de bebouwing tussen het kasteel en het herenhuis heeft ze niet opgenomen in deze zone.

Het herenhuis komt niet voor op de inventaris van het Vioe en wordt zelfs, op 1 zin na, niet beschreven in de inventaris van het cultuurbezit in België ‘Bouwen door de eeuwen heen in Vlaanderen’.

- Directe omgeving

Links naast het terrein is een woning vergund in gesloten bebouwing, met een wachtmuur op de perceelsgrens, waartoe een deel van het huidige garagevolume werd afgebroken. Hier heeft de gemeente in 1973 aangegeven dat het terrein van het herenhuis in aanmerking komt voor gesloten bebouwing, wat vertaald is in het RUP.

Rechts van het terrein, gezien vanaf de Bruyneelstraat, is een aanvraag tot verkaveling lopende in het deel dat nu tuin is bij het herenhuis. De vraag kan gesteld worden of dit perceel, dat dan ook nog een restant is van het grote Kasteeldomein niet wordt opgenomen in het beschermingsvoorstel? Bovendien kan ook de vraag gesteld worden waarom bij de bescherming van het kasteel van Ham, dat eigendom is van de Vlaamse Overheid, enkel het kasteelgebouw zelf beschermd is zonder de directe omgeving, zijnde de vijver er rond, de bijhorende conciërgewoningen en binnenplaats met afdak en toegangsbruggen?

(...)

Onroerend Erfgoed heeft in het kader van de procedure tot RUP een ongunstig advies geformuleerd aangaande de bebouwing rond de kerk. Echter dit advies is niet tijdig bij de gemeente aangekomen waardoor het niet besproken is op de plenaire vergadering. Het RUP is, samen met het verslag van de plenaire vergadering en alle uitgebrachte adviezen (ook diegenen die niet tijdig binnen waren) voorgelegd aan de Bestendige Deputatie voor goedkeuring. De Bestendige Deputatie was blijkbaar van oordeel dat het advies van Onroerend Erfgoed niet bindend was en dat de gemeente het recht had haar toekomstvisie voor het gebied uit te schrijven zonder de bijkomende opmerkingen van Onroerend Erfgoed, want ze heeft op 24 september 2009 het RUP goedgekeurd.

Bovendien heeft het Agentschap Onroerend Erfgoed geen beroep aangetekend tegen de goedkeuring van het RUP door de Bestendige Deputatie.

- Kernversterking

De gemeente heeft van bij aanvang van de opmaak van het strategisch project ter herwaardering van het centrum van Steenokkerzeel de bedoeling om de hoeken rond het kerkplein te versterken en aldaar de dichtheden te vergroten zodat het centrum van de gemeente voldoende massa heeft om te kunnen blijven functioneren (voldoende bewoning en handelszaken). In dat opzicht werd in art. 5.2. onderdeel 'bouwlagen en woonlagen' geëxpliciteerd dat op de hoekpercelen zowel 3 bouwlagen als 3 woonlagen worden toegelaten.

De Gecoro heeft tijdens de procedure van het RUP het bezwaarschrift van dhr. Luc Meys, houdende het niet akkoord gaan met het RUP, en dit omdat het perceel 350d niet werd ingekleurd als 'zone voor aaneengesloten bebouwing' tot op de perceelsgrens aanvaard en geadviseerd het RUP aan te passen omdat langsheen de Van Frachenlaan het karakter van gesloten bebouwing wordt doorgetrokken tot op de hoek met de Bruyneelstraat. Om een goed hoekgebouw te maken aan het Fuérisonplein is het beter het volledige perceel in te kleuren. Bovendien is het moeilijk vergunningen af te leveren voor een perceel waar 2 bestemmingen opliggen".

11. Op 7 april 2011 geeft de Koninklijke Commissie voor Monumenten en Landschappen een gunstig advies over de bescherming als monument.

12. Het agentschap Ruimtelijke Ordening Vlaanderen, Onroerend Erfgoed Vlaams-Brabant vervolledigt de motiveringsnota met betrekking tot de bescherming als monument. In deze nota wordt onder meer het volgende overwogen:

“V. GEMOTIVEERD ADVIES:

De voormalige rentmeesterswoning van het kasteel van(...) Ham, Van Frachenlaan 1, te Steenokkerzeel (Steenokkerzeel) dient met inbegrip van aanhorigheden en ommuurde tuin te worden beschermd als monument omwille van het algemeen belang gevormd door (...):

- de historische waarde: rond 1880 opgetrokken door de familie de Croix van het kasteel van Ham op de zuidwestgrens van hun domein vormt deze rentmeesterswoning, sinds de verkoop en intensieve verkaveling van het domein in de jaren 1960, als schaars relict van de diverse kasteelaanhorigheden een unieke en nadrukkelijk in het centrum aanwezige getuige van aanzien en omvang van deze voormalige waterburchtsite.

- de historische i.c. architectuurhistorische waarde: vrijwel intact bewaard en representatief voorbeeld van een rond 1880 te dateren kasteelaanhorigheid i.c. een rentmeesterswoning in de vorm (van) een vrijstaande, ruime en verzorgd gedetailleerde herenwoning in een klassicerende, pittoreske baksteenarchitectuur die in 1889 achteraan werd uitgebreid met een fraaie gevelbrede, gebogen wintertuin.

Een ommuurde tuin met aan straatzijde een conform het woonhuis afgewerkt wagenhuis en een elegant smeedijzeren hekken zorgen voor opmerkelijke typologische gaafheid en een hoge authenticiteit van het gehele ensemble.

VI. ADVIEZEN EN BEZWAREN: bespreking d.d. 19.01.2010

(...)

3. College van Burgemeester en Schepenen gemeente Steenokkerzeel in zitting van 29.11.2010:

(...)

Bespreking

Het college van burgemeester en schepenen spreekt zich niet expliciet voor of niet tegen de bescherming uit. Wel wordt aan de hand van feiten en gegevens een contextuele toelichting verschaft bij het tot stand komen van het RUP ‘Kasteel van Ham’, voornamelijk toegespitst op de specifieke voorschriften voor het perceel 350d waarop de rentmeesterswoning zich bevindt, waarvan akte.

Tussendoor worden ook vragen en bedenkingen geformuleerd aan het adres van Onroerend Erfgoed, waarop zo als volgt kan worden geantwoord. Bij deze worden ook enkele onnauwkeurigheden rechtgezet.

3.1. Sinds de laatste vaststelling van 20 september 2010 is de rentmeesterswoning onder ID 207071 opgenomen in de inventaris van het VIOE.

3.2. Aangezien niet essentieel voor beleving en perceptie van deze vrijstaande woning met deels ommuurde tuin werd het achterliggende tuinperceel 347b niet mee opgenomen en werd enkel de tuinzone binnen perceel 350d voor bescherming weerhouden.

De bescherming als monument van het kasteel van Ham op 4.04.1944 dient gezien in zijn specifieke (tijds)context. In die periode was het geenszins gebruikelijk dat ook directe omgevingselementen, zoals in dit geval aanhorigheden, vijver..., bij de bescherming werden betrokken.

3.3. In het kader van de opmaak van het RUP werd door Onroerend Erfgoed tweemaal een schriftelijk advies uitgebracht en dit voorafgaand aan de resp. plenaire vergaderingen.

Volgens onze gegevens werden de twee, overigens inhoudelijk identieke adviezen, van 6.09.2006 en 6.05.2008 binnen de voorgeschreven termijn verstuurd. Het zou bovendien van een bijzonder toeval getuigen moest geen van beide tijdig zijn ontvangen. Feit is alleszins dat er geen rekening mee werd gehouden. Het in deze context uitgebrachte advies luidde als volgt: 'art. 2 Woongebied: De vrij stereotiepe voorschriften voor aanéengesloten bebouwing, waardoor relatief grote volumes kunnen gebouwd worden, staat in conflict met het herwaarderen van de pleinwand rondom de kerk. De voorschriften voor bebouwing op deze locatie dienen afgestemd te worden op de huidige bebouwing, zodat een betere integratie wordt bereikt. Onze dienst is bijgevolg van mening dat de voorschriften voor de bebouwing rondom de kerk in een afzonderlijk artikel behandeld moeten worden. Als basis van deze voorschriften kan een inventaris van de bestaande bebouwing met specifieke kenmerken worden opgemaakt. Eenzelfde bedenking kan gemaakt worden voor de pleinwand aan de Van Frachenlaan en het Hinckaertplein 3'.

Verder dient opgemerkt dat er voor de gewestelijk erfgoedambtenaar geen beroepsprocedure tegen een RUP is voorzien.

4. Openbaar Onderzoek:

4.1. Er werden 82 positieve, schriftelijke reacties genoteerd.

- Paul Vanhalle, Van Frachenlaan 1 A, 1820 Steenokkerzeel

Wenst als aangelande de bestaande toestand te handhaven omdat de bouwvoorschriften (volgens het RUP) voor de aangelanden en de wijk Dijkveld alsook voor de Bruyneelstraat met eenrichtingsverkeer compleet onverantwoord zijn. Stelt zich aan de hand van een chronologisch overzicht van de feiten de vraag of hier geen ruimtelijke ordening 'à la tête du client' werd gepleegd en dit ten koste van het erfgoed. Hierbij wordt ondermeer verwezen naar het feit dat in het kader van de opmaak van het RUP enkel het bezwaar van de huidige eigenaar werd weerhouden en dat er enkel voor dit perceel een uitzondering werd voorzien voor het aantal woonlagen rond de kerk.

(...)

4.2. Het bewaarschrift van de eigenaar Luc Meys, dat in punt 4.3 wordt behandeld, ging vergezeld van een gans dossier bestaande uit 11 stukken een petitielijst met 2340 handtekeningen. De petitie door de eigenaar gebeurde op basis van twee foto's van de rentmeesterswoning voorzien van de tekst 'TEGEN de bescherming van een oude, verkrotte woning' met daaronder een simulatietekening van de geplande nieuwbouw voorzien van de tekst 'VOOR de afbraak van bovenstaande woning en Voor de realisatie van een nieuwbouwproject ter opwaardering van de dorpskern'.

4.3. Bezwaarschrift 1 Luc Meys- Elisabeth Dedecker, Boektsestraat 50, 1820 Steenokkerzeel, d.d. 17.11.2010, ingediend bij de gemeente in het kader van het openbaar onderzoek, met 11 bijlagen:

- aangetekend bezwaar naar Onroerend Erfgoed d.d. 29.10.2010
- fotodossier eigendom
- dagvaarding ten gronde (burgerlijk)
- beroep tegen de beslissing van de bestendige deputatie
- mail van de Deputé van de Provincie Vlaams Brabant bevoegd voor Stedenbouw
- kopie krantenartikel (Veerle Heyvaert)
- kopie mail mevrouw Paesmans te Leuven (Onroerend Erfgoed met Veerle Heyvaert, die het ganse dossier samenstelt en bezorgt)
- mail van Veerle Heyvaert met Heemkundige Kring van Steenokkerzeel
- antwoord van de Heemkundige Kring (voeren geen actie!)
- 3 bezwaren *
- petitie met 2340 handtekeningen tegen de bescherming en voor een nieuwbouwproject (geen virtuele actie op Facebo(o)k..) maar mensen die echt getekend hebben.

* Drie identieke bezwaarschriften waarvan de inhoud parallel loopt met de bezwaren van de eigenaar, waarvan akte.

4.3.1. Het feitelijke verhaal

4.3.1.1. Voorafgaandelijk aan de aankoop begin 2009 werd nagegaan of de woning beschermd was of zich op een speciale lijst bevond.

4.3.1.2. Het RUP dat op het bewuste perceel een aaneengesloten bebouwing met drie woonlagen voorziet wordt definitief goedgekeurd door de gemeenteraad en door de provincie Vlaams-Brabant. Niemand gaat tegen het RUP in beroep, ook Onroerend Erfgoed niet. In het advies van Onroerend Erfgoed wordt ook niets gezegd over de rentmeesterswoning, enkel dat het wenselijk is eerst een inventaris op te maken.

4.3.1.3. Er wordt een sloopvergunning afgeleverd waartegen Ruimte en Erfgoed beroep instelt. Het beroep wordt ingewilligd door de Bestendige Deputatie waarna de sloop wordt gekoppeld aan een nieuw in te dienen bouwdoossier.

4.3.1.4. Tijdens de opmaak van de nieuwe plannen (vol lof onthaald door de twee deputé's zoals blijkt uit bijlage) beslist de minister plots op 6.09.2010 tot voorlopige bescherming waarmee hij volledig tegen zijn beleidsnota handelt en tegen het voor iedereen definitief geworden RUP. Dit alles op aangeven van 1 persoon, een werkloze historica, die bewust verzwijgt dat er een RUP van toepassing is en een kant-en-klaar dossier overmaakt dat door Paesmans Greta die, eveneens opzettelijk of niet, het RUP verzwijgt, vervolgens aan de minister wordt bezorgd.

4.3.1.5. De eigenaar voelt zich voor schut gezet door de Vlaamse Overheid en heeft inmiddels een dagvaarding gelanceerd en beroep aangetekend bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen waarvan copies in bijlage.

Bespreking

Hoger opgesomde feiten, waarvan akte, verdienen op sommige punten op zijn minst enige aanvulling en/of correctie.

4.3.1.1. In de inventaris Brussel-Halle-Vilvoorde (1975) wordt het rentmeestershuis op pagina 650 kort vermeld in de context van het kasteel van Ham.

Sinds midden 2010 is de woning als item (ID 207071) opgenomen in de inventaris onroerend erfgoed van het VIOE en vastgesteld op 20 september 2010.

4.3.1.2. Het RUP 'Kasteel van Ham' was op het moment van aankoop, maart 2009, nog volop in procedure. Het werd op 25 juni 2009 door de gemeenteraad goedgekeurd. De definitieve bekrachtiging door de Deputatie volgde op 24 september 2009.

Verder dient opgemerkt dat er voor de gewestelijk erfgoedambtenaar geen beroepsprocedure is voorzien tegen een RUP.

De uitspraak dat Onroerend Erfgoed in haar advies in het kader van het RUP het enkel heeft over de opmaak van een inventaris dient op zijn minst genuanceerd en in zijn context geplaatst.

Het uitgangspunt was namelijk het in kaart brengen van het in situ aanwezige waardevolle bouwkundig erfgoed rond het kerkplein en het hierop afstemmen van de nieuwbouwvoorschriften zodat een betere integratie kon worden gerealiseerd. Zoals bekend werd met dit advies uiteindelijk geen rekening gehouden.

4.3.1.4. De beleidsnota van de minister dient gelezen in functie van de opmaak van een nieuw erfgoeddecreet. Zolang dit niet van toepassing is blijft de huidige regelgeving van kracht. In deze context kan worden verwezen naar art. 4.4.6. van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening dat in het geval van een voorlopig of definitief beschermd monument voorziet in de mogelijkheid van afwijking van stedenbouwkundige voorschriften.

Dat de bescherming er uitsluitend kwam op vraag van één persoon is wel enigszins bezijden de waarheid aangezien de aanvraag werd ingediend door het lokale actiecomité Red het Rentmeestershuis. Bovendien was Onroerend Erfgoed reeds eerder overtuigd van het beschermingswaardige karakter van het goed, zoniet was er op 15.03.2010 geen beroep aangetekend tegen de slopingsvergunning.

Het staat trouwens eenieder vrij, hetzij privépersoon, openbaar bestuur, organisatie, instelling ... om een aanvraag tot bescherming in te dienen waarna de aanvraag door de bevoegde administratie ten gronde wordt onderzocht en geëvalueerd.

Het is zo dat er door de actiegroep een goed gedocumenteerde beschermingsaanvraag werd ingediend die, samen met de inventarisatiegegevens van het VIOE, een stevige basis vormden voor het samenstellen van het beschermingsdossier. Dat het aanvraagdossier klakkeloos door de erfgoedconsulent werd overgenomen in de beschermingsnota is echter totaal fout. Een eenvoudige confrontatie van beide documenten levert hiervan het onomstotelijke bewijs.

Het bestaan van een goedgekeurd RUP wordt vermeld in de beschermingsnota van 28.07.2010 op p. 4, onder de rubriek Juridische toestand.

4.3.2. Het juridische verhaal

4.3.2.1. Op dit eigendom is een definitief goedgekeurd RUP van toepassing. Bij het indienen van de slopingsaanvraag werd zelfs rekening gehouden met de beroepstermijn van het RUP.

4.3.2.2. In de adviezen van Ruimte en Erfgoed in het kader van het RUP is niets terug te vinden over de rentmeesterswoning. Zo belangrijk zal ze dan ook niet zijn aangezien ze ook niet is opgenomen in de inventarislijst van september 2009 en evenmin door het Sint-Lucasarchief in Brussel wordt vermeld.

4.3.2.3. Aangezien in het RUP, op advies van de Gecoro, het volledige perceel donkerrood is ingekleurd d.w.z. zone voor een aaneengesloten bebouwing met drie woonlagen is het een recht voor de eigenaar om er na sloop van de bestaande woning appartementen op te richten.

Desalniettemin neemt de minister een beschermingsbesluit dat volledig indruist tegen het RUP.

4.3.2.4. De Raad van State heeft zich reeds in tal van gelijkaardige zaken uitgesproken (...) zie hiervoor Geert Van Hoorick, Monumenten en Stads- en dorpsgezichten, p. 14: 'De Raad van State heeft ondertussen zelfs uitdrukkelijk gesteld dat de beschermingsbesluiten individuele besluiten zijn. Dit heeft een aantal gevolgen. Vooreerst dient een beschermingsbesluit als hiërarchisch lagere norm in overeenstemming te zijn met de (op het moment van het beschermingsbesluit vigerende) ruimtelijke bestemming, vastgelegd in een (verordenend) plan van aanleg of ruimtelijk uitvoeringsplan'.

4.3.2.5. Bijgevolg werd reeds bij de Raad van State een vordering tot vernietiging van de voorlopige bescherming ingediend. Ingeval van definitieve bescherming zal ook dit besluit worden aangevochten. Ook de burgerlijke procedure voor schadevergoeding ad 2.250.000 € zal volledig worden uitgeput (...)

Bespreking

Hoger opgesomde juridische feiten, waarvan akte, verdienen op sommige punten op zijn minst enige aanvulling en/of correctie.

4.3.2.2. In de adviezen van Onroerend Erfgoed in het kader van het RUP wordt geen enkel gebouw in het centrum, dus ook de rentmeesterswoning niet, bij name vermeld. Wel werd geadviseerd het in situ aanwezige waardevolle bouwkundig erfgoed rond het kerkplein in kaart te brengen en de nieuwbouwvoorschriften hierop af te stemmen zodat een betere integratie kon worden gerealiseerd.

Het feit van al dan niet opname in de verouderde, voor actualisatie vatbare inventaris Brussel-Halle-Vilvoorde (1975) is geen absoluut criterium voor het al dan niet waardevol karakter van een gebouw. Door het feit dat Steenokkerzeel, in tegenstelling tot verschillende andere gemeenten, nog niet werd geherinventariseerd, komt het relatief recente 19de-eeuwse patrimonium er niet systematisch aan bod. Dit neemt niet weg dat het rentmeestershuis er (...) kort wordt vermeld in de context van het kasteel van Ham.

Intussen is de woning sinds midden 2010 als item (ID 207071) opgenomen in de inventaris bouwkundig erfgoed van het VIOE en sinds 20 september 2010 vastgesteld. Dat de rentmeesterswoning niet wordt vermeld door het Sint-Lucasarchief in Brussel is niet verwonderlijk aangezien het zich niet bezighoudt met een systematische inventarisatie van het bouwkundig erfgoed maar zich in eerste instantie profileert als een architectuurarchief.

4.3.2.3. Het RUP voorziet in de mogelijkheid tot het realiseren van een aaneengesloten bebouwing met drie bouwlagen. Dit is echter geenszins een recht want er blijft een sloop- en bouwvergunning noodzakelijk. In deze context dient bijkomend verwezen naar art. 4.4.6. van de Vlaamse codex Ruimtelijke Ordening dat in het geval van een voorlopig of definitief beschermd monument voorziet in de mogelijkheid van afwijking van de stedenbouwkundige voorschriften.

4.3.2.4. Het arrest 39.263 van de Raad van State van 30 april 1992 betreft een vordering tot schorsing van een voorontwerp van lijst met toepassing van de regeling hoogdringendheid. Het rechtspunt dat hierin werd behandeld, betreft de verzoenbaarheid van een (voorlopige) bescherming met een rechtsgeldig verleende sloop -en bouwvergunning die reeds eerder was afgeleverd. Dit arrest kan in het concrete dossier niet worden ingeroepen: de eigenaar beschikte op het ogenblik van de vaststelling van de voorlopige bescherming immers niet over een rechtsgeldig en definitief verleende sloopvergunning.

Het arrest nr. 132.901 van 23 juni 2004 kan evenmin met succes worden ingeroepen in het voorliggend dossier. Dit arrest handelt immers over de verhouding tussen een bescherming als landschap en de bestemming landelijk woongebied op het gewestplan. Het heeft betrekking op de draagwijdte van artikel 12 van het Decreet Landschapszorg dat bepaalt dat beschermingen landschap de bestemmingen van een plan van aanleg niet kunnen wijzigen, wel kunnen verfijnen en aanvullen. De juridische bepalingen waarbinnen een bescherming als monument tot stand komt staan opgenomen in het Monumentendecreet van 3 maart 1976, en niet in het decreet Landschapszorg. Bijkomend kan worden gesteld dat een bescherming als monument op zich zeker niet onverenigbaar is met de bestemming woongebied zoals afgebakend binnen een gewestplan of een RUP; dit blijkt overigens ook uit de opmerkingen die door de gemeente Steenokkerzeel werden geformuleerd.

4.3.3. Het bouwfysisch verhaal

4.3.3.1. Wegens het gebrek aan historische waarde en de slechte bouwfysische toestand, gedocumenteerd met een fotodossier, wordt de monumentwaarde volledig in vraag gesteld. De garage met gecementeerde straatgevel en binnenin verschillende baksteensoorten wordt getroffen door de rooilijn en bouwlijn. Reeds in 1970 werd een afbraakvergunning verleend waartegen niemand zich heeft verzet.

Aan de buitenzijde van de woning zijn de ramen voorzien van een cementbepleistering, ook de speklagen zijn in cement. Tegen de achtergevel staat een oude, rotte serre. De poort vooraan staat schots en scheef. Ook binnenin is geen enkel historisch element aanwezig: alles is oud en versleten; draagbalken buigen door; schouwen staan nat en vol schimmel. De volière bestaat uit een dak met roofing en ijzeren golfplaten. En toch schrijft men 'in goede bouwfysische toestand'.

Bovendien is er geen enkele link meer aanwezig met het kasteel van Ham.

4.3.3.2. Het gebrek aan monumentwaarde wordt bevestigd doordat het eigendom niet wordt vermeld door het Sint-Lucasarchief, niet is opgenomen in de inventarislijst van september 2009 en indertijd niet mee werd beschermd met het kasteel van Ham. Het feit dat Onroerend Erfgoed niet heeft gereageerd tegen het Rup en het feit da(t) de Gecoro een gesloten bebouwing met drie woonlagen adviseert vormen bijkomende argumenten.

4.3.3.3. Tot slot wordt de betrokken erfgoedambtenaar kwade trouw verweten. In de tekst staat immers duidelijk te lezen dat men niet is binnengewoest en toch volgt er een beschrijving. En effectief Mevrouw Greta Paesmans komt pas binnen op 13 oktober 2010.

4.3.3.4. Wenst tevens in het kader van de openbaarheid van bestuur op de hoogte gehouden te worden van de voorlopige en definitieve adviezen en beslissingen.

Waarvan akte.

Bespreking

4.3.3.1. De historische en architectuurhistorische waarde en bijgevolg ook de monumentwaarde staat buiten discussie en wordt in de beschermingsnota afdoende geargumenteed.

De garage (wagenhuis met stal) toont effectief sporen van aanpassingen en werd in de jaren 1970 deels ingekort wat evenwel geen afbreuk doet aan typologie en ensemblewaarde.

Wat de ligging op de rooilijn betreft kan verwezen worden naar de uitspraak van (de) gemeente in dit verband: ‘Van bij het begin van de opmaak van het RUP was het de bedoeling van de gemeente om de jarenlang door het Gewest geëiste achteruitbouwstrook op te heffen zodat de bestaande gebouwen niet langer zouden worden getroffen door deze bouwlijn.

Het bijgebouw en de muur langs de Van Frachenlaan zijn dus al jarenlang getroffen door deze rooilijn.

Bij het vastleggen van de bestemmingsgrens heeft de gemeente maximaal de ontwikkelingsmogelijkheden willen openhouden zonder uitspraak te doen over behoud of sloop.

Art. 1.3. overgangsbepalingen stelt dan ook dat vergunde of vergund geachte gebouwen, in strijd met de voorschriften en aanduidingen van het RUP kunnen behouden blijven’.

Nergens wordt geschreven dat het eigendom, dat trouwens recent werd verhuurd, zich momenteel in goede bouwfysische toestand bevindt. Onder bouwfysische evaluatie op p. 4 van de beschermingsnota staat letterlijk het volgende: ‘Bewoond tot begin 2008 beginnen zich stilaan sporen van een gebrekkig onderhoud te manifesteren. De serreconstructie dient dringend gerestaureerd’.

De ruimtelijke link met het kasteel van Ham is ingevolge de verkaveling effectief verdwenen wat evenwel geen afbreuk doet aan de monumentwaarde. Bijkomend markeert dit pand, zoals in de evaluatie wordt gesteld, door zijn ligging en aanwezigheid de zuidwestgrens en de omvang van het voormalige domein terwijl de tuinmuur een laatste relict vormt van de ommuring die gans het domein omsloot.

4.3.3.2. De aangehaalde, bijkomende argumenten tegen een bescherming werden reeds eerder uitvoerig besproken zodat hierbij kan worden verwezen naar de vorige punten.

4.3.3.3. In de beschermingsnota wordt vermeld dat het interieur niet werd bezocht. Daarna volgt een korte opsomming van interieurelementen die ‘naar verluidt’ aanwezig zouden zijn. Er wordt dus duidelijk aangegeven dat deze elementen niet de visu werden vastgesteld maar dat ze vermoedelijk wel aanwezig zijn. Dit laatste werd trouwens bevestigd tijdens een later plaatsbezoek.

4.4. Bezwaarschrift 2 Luc Meys- Elisabeth Dedecker, Boektsestraat 50, 1820 Steenokkerzeel, d.d. 19.11.2010, ingediend bij de gemeente in het kader van het openbaar onderzoek, met bijlagen:

De eigenaar haalt zwaar uit naar Veerle Heyvaert en haar politieke partij Klaver. Hij verwijst er naar de gemeenteraadsbeslissing van 26.06.2008 waarin het RUP unaniem werd goedgekeurd zodat hij er bij de aankoop begin 2009 redelijkerwijze kon van uitgaan dat er geen verdere moeilijkheden zouden rijzen.

Bespreking

Het betreft een voorlopige aanvaarding van het RUP, voorafgaand aan het openbaar onderzoek.

5. Bezwaarschrift Luc Meys- Elisabeth Dedecker, Boektsestraat 50, 1820 Steenokkerzeel d.d. 29.10.2010, ingediend bij Onroerend Erfgoed met 4 bijlagen:

- fotodossier rentmeesterswoning
- dagvaarding ten gronde met motivering en dispositief
- verzoekschrift hoger beroep bij de Raad voor Betwistingen en Vergunningen
- bewijs van de deputé van de Provincie Vlaams Brabant ivm besprekingen van de nieuwe plans die wel gingen aanvaard worden

Aangezien dit bezwaar identiek is aan het bezwaar dat in het kader van het openbaar onderzoek bij de gemeente werd ingediend verwijzen we hierbij naar de samenvatting en bespreking onder punt 4.3.

Samenvattend besluit:

Ruimtelijke ordening heeft geen bezwaar en het advies van de provincie is gunstig bij ontstentenis. Het college van burgemeester en schepenen, dat zich beperkt tot een opsomming van de feiten, spreekt zich niet expliciet uit niettegenstaande enkele randopmerkingen laten vermoeden dat het niet meteen, en alleszins niet unaniem, achter de bescherming staat.

In het oog springend zijn de sterk gepolariseerde reacties van het openbaar onderzoek. 82 burgers, voornamelijk inwoners met daarnaast enkele direct omwonenden, zeggen hun uitdrukkelijke steun toe aan het beschermingsproject en bevestigen in hun schrijven uitdrukkelijk de erfgoedwaarden.

Daarnaast verzamelde de eigenaar-advocaat 2340 handtekeningen tegen de bescherming op basis van twee onduidelijke foto's van het rentmeestershuis en een riante simulatieschets van het nieuwbouwproject. Inwoners van gans Vlaanderen, zelfs Wallonië en het Brusselse hoofdstedelijke gewest werden bij de petitie aangesproken waarbij men zich de terechte vraag kan stellen omtrent effectieve kennis van zaken en betrokkenheid.

De bezwaren werden echter afdoende weerlegd zodat de procedure ongewijzigd kan worden verdergezet.

Greta Paesmans

19.01.2011

Addendum

Na advies van de KCML van 3.02.2011, bekrachtigd op 3.03.2011, werd de weerlegging van de bezwaren aangepast overeenkomstig de geformuleerde opmerkingen.

Op suggestie van de KCML wordt eveneens de formulering van het gemotiveerd advies verfijnd door aanvulling met de omschrijving van de 'contextwaarde' zoals geformuleerd onder de criteria op pagina 6.

(...)

Greta Paesmans

16.03.2011

VII. DEFINITIEVE BESLUITVORMING d.d. 24.05.2011

Na kennisname van het dossier, de bezwaren en het verslag openbaar onderzoek heeft de minister beslist dat de mogelijkheid tot realiseren van een nieuwbouw op het perceel, aansluitend op de wachtgevel van het belendende pand, dient open te blijven. Bijkomen(d) dienen de kleinere volumes op het perceel, met name het tuinpaviljoen en de garage geschrapt. Om die reden wordt de beheersvisie als volgt aangevuld:

Tegen de wachtgevel van het belendende pand blijft, na sloop van de kleine aanbouwsels waaronder de volière, het optrekken van een nieuwbouw mogelijk. Om echter de ruimtelijke en visuele impact op de rentmeesterswoning te beperken en de haar karakteristieke typologie zo veel mogelijk te bewaren wordt het volgende vooropgesteld.

Het nieuwbouwvolume dient zich discreet en neutraal op te stellen in aansluiting op gabariet, bouwdiepte en materiaalgebruik van het belendende pand met wachtgevel en dit met in acht name van minstens acht meter afstand ten opzichte van de rentmeesterswoning.

De karakteristieke, beeldbepalende straatafsluiting met muren en hekwerk blijft hierbij gerespecteerd, zonder formele opsplitsing van de voortuin en dit om het vrijstaande karakter van de rentmeesterswoning nog enigszins te vrijwaren. De met een kruisje op het plan aangeduide kleinere volumes worden uit de bescherming gesloten.

VIII. LAATSTE AANVULLING

Het inhoudelijk dossier, het Ministerieel Besluit en het plan met afbakening van de bescherming werden nogmaals aangepast op vraag van minister Bourgeois.

‘Om misinterpretaties te vermijden wensen we te wijzen op het doel van de bescherming, zijnde enerzijds het behoud van het waardevolle erfgoed van Steenokkerzeel. Anderzijds is het de uitdrukkelijke wens van de minister om de mogelijkheid van de bebouwing van het perceel aan de zijde van de Van Frachenlaan open te houden. Een nieuw volume kan opgebouwd worden tegen de belendende woning met wachtgevel en kan voorzien worden tot aan het monument. Het RUP duidt deze zone ook aan als een zone voor aaneengesloten bebouwing. Functiewijzigingen van het monument zijn mogelijk mits het verkrijgen van een stedenbouwkundige vergunning.

Daarom luiden de uiteindelijke beheersdoelstellingen als volgt: het nieuwbouwvolume dient zich discreet en neutraal op te stellen in aansluiting op gabariet, bouwdiepte en materiaalgebruik van het belendende pand met wachtgevel. De karakteristieke, beeldbepalende straatafsluiting met muren en hekwerk blijft hierbij gerespecteerd, zonder formele opsplitsing van de voortuin en dit om het vrijstaande karakter van de rentmeesterswoning nog enigszins te vrijwaren”.

13. Op 10 juni 2011 wordt de voormalige rentmeesterswoning van het kasteel van Ham met ommuurde tuin te Steenokkerzeel “(w)egens de

historische waarde” definitief als monument beschermd. Dit is het bestreden besluit in de zaak sub II.

Op het bij dit besluit horende plan worden zowel het grote als het kleine bijgebouw aangeduid als “Niet-beschermd constructie”.

Artikel 2 van het laatstgenoemde besluit luidt als volgt:

“Het algemeen belang dat de bescherming verantwoordt, wordt door het uitzonderlijke karakter van volgende intrinsieke waarde gemotiveerd:

Historische waarde: rond 1880 opgetrokken door de familie de Croix van het kasteel van Ham op de zuidwestgrens van hun domein vormt deze rentmeesterswoning, sinds de verkoop en intensieve verkaveling van het domein in de jaren 1960, als schaars relict van de diverse kasteelaanhorigheden een unieke en nadrukkelijk in het centrum aanwezige getuige van aanzien en omvang van deze voormalige waterburchtsite.

Historische i.c. architectuurhistorische waarde: vrijwel intact bewaard en representatief voorbeeld van een rond 1880 te dateren kasteelaanhorigheid i.c. een rentmeesterswoning in de vorm van een vrijstaande, ruime en verzorgd gedetailleerde herenwoning in een klassicerende, pittoreske baksteenarchitectuur die in 1889 achteraan werd uitgebreid met een fraaie gevelbrede, gebogen wintertuin en gelegen is in een ommuurde tuin met aan straatzijde een elegant smeedijzeren hekken.

Door haar vrijstaande, hoekconfiguratie langs de hoofdverbinding, tegenover de beschermde parochiekerk creëert deze beeldbepalende rentmeesterswoning als gaaf bewaarde en betekenisvolle enclave van traditionele elementen bovendien een opmerkelijke meerwaarde voor deze erfgoedarme dorpskern”.

IV. Samenhang

14. De zaken A. 198.423/X-14.912 en A. 201.632/X-14.877 worden wegens samenhang gevoegd.

V. Onderzoek van het beroep in de zaak A. 201.632

A. Eerste middel

Standpunt van de partijen

15.1. In het eerste middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 2.2.2, § 1, laatste lid van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (hierna:

VCRO), van artikel 5.2 van “het RUP Kasteel van Ham”, van het wettigheidsbeginsel en van “het beginsel van de normenhierarchie volgens hetwelk een lagere norm in overeenstemming dient te zijn met een hogere norm”.

De verzoeker citeert artikel 5.2 van het RUP en de daarbij horende toelichting, zoals die werden aangehaald in randnummer 4.2.2 hiervoor.

De verzoeker benadrukt dat, overeenkomstig de rechtspraak van de Raad van State, een beschermingsbesluit om wettig te zijn, zoals iedere individuele overheidsbeslissing, moet kunnen worden ingepast in de bestaande regelgeving, zijnde niet alleen de rechtsregels die de tot beschermen bevoegde overheid zelf heeft vastgesteld, maar ook de verordenende bepalingen die uitgaan van andere administratieve overheden zoals ook voorschriften van het toepasselijke RUP.

Volgens de verzoeker kan het bestreden besluit allerminst ingepast worden in de ruimtelijke bestemming zoals deze is vastgelegd in het RUP. Indien immers de bestaande bebouwing dient te worden gevrijwaard dan zal het onmogelijk zijn om de zone voor aaneengesloten bebouwing te realiseren. De verzoeker verwijst naar een foto van het betrokken perceel aan de zijde van de Bruyneelstraat (rechterzijgevel van de rentmeesterwoning) waaruit volgens hem duidelijk blijkt dat de realisatie van artikel 5.2 van het RUP ten gevolge van het bestreden besluit in het gedrang komt aangezien het onmogelijk is om tegen de bestaande bebouwing aan te bouwen.

De verzoeker benadrukt dat het RUP op de hoek van de Van Frachenlaan en de Bruyneelstraat de realisatie van drie bouwlagen en drie woonlagen voorziet.

Dat het voorschrift om op het betrokken perceel een “zone voor aaneengesloten bebouwing” te realiseren tot doel heeft om de goede ruimtelijke ordening in het centrum van de gemeente Steenokkerzeel te optimaliseren, blijkt volgens de verzoeker uit de beslissing van het college van burgemeester en schepenen over haar slopingsaanvraag (randnr. 5) en uit het advies van dit college van 29 november 2010 (randnr. 10). Door nu over te gaan tot de bescherming van de bestaande bebouwing, wordt de zeer specifieke beleidslijn die de gemeente in de verordenende bepalingen van het RUP had uitgewerkt volledig doorkruist en onmogelijk gemaakt. De schending van het stedenbouwkundig voorschrift “zone

voor aaneengesloten bebouwing” door het beschermingsbesluit is volgens de verzoeker manifest. Dit blijkt volgens de verzoeker ook uit het niet gevolgde advies van “Ruimte en Erfgoed” bij de opmaak van het RUP:

“De vrij stereotiepe voorschriften voor aaneengesloten bebouwing, waardoor relatief grote volumes kunnen gebouwd worden, staat in conflict met het herwaarderen van de pleinwand rondom de kerk. De voorschriften voor bebouwing op deze locatie dienen afgestemd te worden op de huidige bebouwing, zodat een betere integratie bereikt wordt. Bijkomend dient er vermeden te worden dat het plein omringd wordt door een aaneenschakeling van voordeuren en garagepoorten. Onze dienst is bijgevolg van mening dat de voorschriften voor de bebouwing rondom de kerk in een afzonderlijk artikel behandeld moet worden. Als basis van deze voorschriften kan een inventaris van de bestaande bebouwing met specifieke kenmerken opgemaakt worden”.

De verzoeker stelt dat de verwerende partij door de bestaande bebouwing te beschermen de realisatie van het stedenbouwkundig voorschrift wenst tegen te gaan aangezien het onmogelijk zal zijn om over te gaan tot afbraak van de bestaande bebouwing. De onmogelijkheid van deze afbraak zal op haar beurt de realisatie van het stedenbouwkundig voorschrift “zone voor aaneengesloten bebouwing” in het algemeen en het toelaten van drie bouwlagen en drie woonlagen op de plaats waar het bewuste pand gelegen is in het bijzonder in het gedrang brengen en zelfs onmogelijk maken.

Ter vergelijking verwijst de verzoeker naar artikel 12, tweede lid van het decreet van 16 april 1996 betreffende de landschapszorg. In navolging van de visie van de Raad van State is daarin bepaald dat beschermingsbesluiten geen beperkingen mogen vaststellen die absoluut werken of handelingen verbieden of onmogelijk maken die overeenstemmen met de plannen van aanleg of de ruimtelijke uitvoeringsplannen van kracht in de ruimtelijke ordening, noch de realisatie van die plannen en hun bestemmingsvoorschriften verhinderen.

15.2. Tot slot vraagt de verzoeker “(i)n ondergeschikte orde en slechts voor zover Uw Raad van oordeel zou zijn dat op basis van het Monumentendecreet er geen regel bestaat op basis waarvan het de overheid die tot bescherming overgaat verboden is om handelingen onmogelijk te maken die in overeenstemming zijn met de plannen van aanleg of de ruimtelijke

uitvoeringsplannen of om realisatie van de bestemming te verhinderen” volgende vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof:

“Schendt artikel 12 lid 2 van het decreet van 16 april 1996 betreffende de landschapszorg de artikelen 10 en 11 van de Grondwet in de mate dat het de overheid die tot bescherming overgaat verbiedt om beschermingsbesluiten aan te nemen die absoluut werken of handelingen verbieden of onmogelijk maken die overeenstemmen met de plannen van aanleg of de ruimtelijke uitvoeringsplannen van kracht in de ruimtelijke ordening, of die de realisatie van die plannen en hun bestemmingsvoorschriften verhinderen, terwijl het Monumentendecreet niet in een dergelijke bepaling voorziet?”.

16.1. In haar memorie van antwoord beroept de verwerende partij zich op het arrest nr. 208.270 van 20 oktober 2010 van de Raad van State, waarin het volgende werd overwogen:

“Noch uit de gewestplanbestemming woongebied, noch uit het BPA kan een onvoorwaardelijk recht geput worden om woningen of gebouwen zoals toegelaten bij dit BPA op te richten. Wanneer een perceel is gelegen in een woongebied of in een BPA dat bebouwing mogelijk maakt, vloeit daar niet als zodanig uit voort dat dit perceel is bestemd voor bewoning en dat de eigenaar hoe dan ook kan verkavelen en bouwen, laat staan dat hij aanspraak zou kunnen maken op de wijze van bebouwing zoals het BPA mogelijk maakt”.

16.2. De verwerende partij stelt dat niet valt in te zien waarom er een prejudiciële vraag zou moeten worden gesteld aan het Grondwettelijk Hof. In het arrest nr. 50/93 van 24 juni 1993 oordeelde het Grondwettelijk Hof immers dat er een fundamenteel onderscheid bestaat tussen, enerzijds, monumenten en, anderzijds, landschappen.

17. In haar memorie van wederantwoord stelt de verzoeker dat overeenkomstig het wettigheidsbeginsel en het beginsel van de normenhierarchie een beschermingsbesluit als bestuurshandeling met individuele draagwijdte moet kunnen ingepast worden in de bestaande wetten en de bestaande, regelmatig vastgestelde lagere rechtsnormen.

Volgens de verzoeker gaat het in onderhavige zaak niet om een onvoorwaardelijk recht om te bouwen dat hij zou putten uit de bestemming die

het RUP aan de bewuste gronden heeft gegeven. Daarentegen is er sprake van een schending van het legaliteitsbeginsel en van een schending van het beginsel van de normenhiërarchie. Artikel 5.2 van het RUP bevat een zeer precieze bestemming voor het betrokken perceel, bestemming die overigens ondubbelzinnig en onweerlegbaar het verdwijnen van de bestaande bebouwing impliceert.

18.1. In zijn laatste memorie stelt de verzoeker dat daar waar het auditorsverslag met betrekking tot de bouw mogelijkheden langs de Van Frachenlaan wijst op het feit dat de bijgebouwen zijn aangeduid als “Niet-beschermde constructie”, de auditor-verslaggever er aan voorbij gaat dat uit artikel 2 van het beschermingsbesluit ontegensprekelijk blijkt dat de architectuurhistorische waarde hand in hand gaat met het vrijstaand karakter van de woning.

Volgens de verzoeker zal alleen al de eis dat de rentmeesterswoning “vrijstaand” moet blijven ertoe leiden dat het RUP niet kan gerealiseerd worden op het betrokken perceel. Het is bouwfysisch niet mogelijk om de gesloten bebouwing langs de Van Frachenlaan tot aan/tegen het monument door te trekken omdat er zich ramen en een deur met een trap bevinden in de linkerzijgevel van de rentmeesterswoning.

18.2. In zijn laatste memorie wijst de verzoeker er ook op dat in het auditorsverslag niet wordt stilgestaan bij de mogelijkheid om langs de Bruyneelstraat te voorzien in aaneengesloten bebouwing met drie bouwlagen en drie woonlagen. Nochtans was, bij de opbouw van het middel, die mogelijkheid essentieel voor de verzoeker.

18.3. Volgens de verzoeker heeft de rechtspraak waarnaar, in het verlangde van het door de verwerende partij aangehaalde arrest, wordt verwezen in het auditorsverslag betrekking op gevallen waarin geoordeeld werd dat een bestemming als woongebied of industriegebied zich niet per definitie verzet tegen een bescherming van een in dat gebied gelegen onroerend goed. Hier gaat het evenwel niet om een bestemmingsvoorschrift maar om een welbepaald

stedenbouwkundig voorschrift voor aaneengesloten bebouwing met drie bouwlagen en drie woonlagen dat uitsluitend van toepassing is op het betrokken perceel en dat volledig gedwarsboomd en onmogelijk gemaakt wordt door het thans bestreden beschermingsbesluit dat de bestaande, vrijstaande bebouwing op dit hoekperceel beschermt.

18.4. De verzoeker wijst in zijn laatste memorie op een aantal andere redenen waarom het in de praktijk onmogelijk is om mits het behoud van de bestaande bebouwing te bouwen volgens de vigerende stedenbouwkundige voorschriften uit artikel 5.2 van het RUP.

Het pand met wachtgevel op het perceel van de tussenkomende partij heeft maar een kroonlijsthoogte van 5,8 meter en een bouwdiepte van maximaal acht meter, zodat hier geen gebouw met drie bouwlagen en drie woonlagen tegenaan kan worden gebouwd. Bovendien, indien er in de achtergevel van de door de verzoeker nieuw in te planten bebouwing wordt voorzien in ramen zullen deze uitzicht geven op de beschermde (blinde) tuinmuur die zich slechts op twee meter afstand van het nieuwe gebouw zal bevinden.

19.1. In haar memorie voert de tussenkomende partij in hoofddorde de onwettigheid van het RUP aan.

Het RUP werd immers niet onderworpen aan een milieueffectenrapport of aan een screening voor het milieueffectenrapport, terwijl dit wel had gemoeten. Het RUP betreft immers een stadsontwikkelingsproject en uit het arrest van 24 maart 2011 van het Hof van Justitie blijkt dat de Vlaamse regelgeving niet voldoet aan de eisen van de toepasselijke richtlijn voor zover deze regelgeving drempelwaarden en selectiecriteria vaststelt die enkel met de omvang van het betrokken project rekening houden.

Het RUP is ook onwettig wegens strijdigheid met het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel en met de materiële motiveringsplicht. Er is immers geen enkel motief te vinden waarom in het definitieve RUP de “zone voor aaneengesloten bebouwing” over de volledige diepte van het betrokken perceel is uitgebreid.

19.2. In ondergeschikte orde stelt de tussenkomende partij dat zelfs indien het RUP wettig is, het middel ongegrond is.

In tegenstelling tot wat de verzoeker doet uitschijnen, blijkt uit de rechtspraak van de Raad van State dat de verenigbaarheid van een beschermingsbesluit met een bestemming tot woongebied ruim moet worden geïnterpreteerd.

De tussenkomende partij wijst erop dat het RUP niet voorziet in bepalingen volgens dewelke de bestaande bebouwing, gelegen in de zone voor aaneengesloten bebouwing, moet worden afgebroken ten einde de ruimtelijke bestemming van het RUP te verwezenlijken. Integendeel. De voorschriften van het RUP bepalen in artikel 1.3 uitdrukkelijk dat bestaande vergunde of vergund geachte gebouwen in strijd met de voorschriften en aanduiding van het RUP mogen worden verbouwd zolang er geen bijkomende elementen in strijd met de voorschriften en aanduidingen van het RUP ontstaan.

20. Met brieven van 28 en 29 november 2012 maakt de verzoeker een ontwerpbesluit van de deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant over waarin hem een stedenbouwkundige vergunning wordt geweigerd voor het optrekken van een appartementsgebouw met drie appartementen en één handelsruimte op het betrokken perceel. De verzoeker stelt dat deze weigering gebaseerd is op het bindend negatief advies van de “expertencommissie Onroerend Erfgoed”, waaruit hij als volgt citeert:

“De commissie stelt vast dat de tuin van de rentmeesterswoning ook deel uit maakt van de bescherming, zoals bepaald in het beschermingsbesluit van 10 juni 2011.

De commissie wenst te benadrukken dat het solitaire karakter van de waardevolle rentmeesterwoning zal worden teniet gedaan door de grootte, de hoogte en de schaal van de nieuwbouw. De nieuwbouw is daarenboven hoger dan de beschermde woning. Bijgevolg is de geplande nieuwbouw te dominant in verhouding tot de beschermde woning en ontsiert zij de beschermde tuin.

Bovendien heeft de beschermde tuin een sterke ondersteunende rol voor het monument. Het bebouwen van een groot deel van de beschermde tuin in de onmiddellijke nabijheid van de rentmeesterswoning zou het zicht op en de context van de rentmeesterswoning schaden. De commissie onderbouwt deze stelling door te verwijzen naar het beschermingsbesluit waarin het volgende wordt gesteld: ‘Door haar vrijstaande, hoekconfiguratie langs de hoofdverbindingen, tegenover de beschermde parochiekerk creëert deze

beeldbepalende rentmeesterswoning als gaaf bewaarde en betekenisvolle enclave van traditionele elementen bovendien een opmerkelijke meerwaarde voor deze erfgoedarme dorpskern’.

De commissie onroerend erfgoed geeft ongunstig advies omtrent de vergunningsaanvraag”.

Volgens de verzoeker blijkt uit dit advies dat het bestreden beschermingsbesluit strijdig is met artikel 5.2 van het RUP.

Beoordeling

21. Het uitgangspunt van het middel is dat de uit het bestreden besluit voortvloeiende verplichting om de bestaande bebouwing te vrijwaren de realisatie van het RUP onmogelijk maakt.

22. Om wettig te zijn moet een beschermingsbesluit, zoals iedere individuele overheidsbeslissing, kunnen worden ingepast in de bestaande regelgeving, zijnde niet alleen de rechtsregels die de tot beschermen bevoegde overheid zelf heeft vastgesteld, maar ook de verordenende bepalingen die uitgaan van andere administratieve overheden zoals de voorschriften van het toepasselijke ruimtelijke uitvoeringsplan.

23. Artikel 5.2 van het RUP bestemt het betrokken perceel in hoofddorde voor ééngezinswoningen en meergezinswoningen “in aaneengesloten bebouwing”. Daarnaast laat het voornoemde artikel de nevenbestemmingen horeca, diensten, gemeenschapsvoorzieningen, kleinschalige handelsvestigingen, “vrije beroepen, banken, verzekeraars, immobiliën...” en “bedrijvigheid verweefbaar met de woonfunctie” toe.

Verder laat het meergenoemde artikel in de Bruyneelstraat en de Fuérisonplaats drie bouwlagen en drie woonlagen toe. Die bepaling legt het maximaal aantal bouw- en woonlagen vast, doch behelst geen verplichting om ter plaatse drie bouwlagen en drie woonlagen op te richten.

Artikel 4.3.1, §1, 1°, b) VCRO stelt dat de vergunning wordt geweigerd indien het aangevraagde onverenigbaar is met een goede ruimtelijke ordening.

In het licht van het voorgaande brengt het feit dat het betrokken perceel onderworpen is aan de voorschriften van het RUP niet mee dat de eigenaar ervan hoe dan ook het recht zou hebben om op het perceel de door hem gewenste gezinswoningen met drie bouwlagen en drie woonlagen te bouwen.

24. Uit de gegevens van de zaak (randnrs. 3.2 en 3.3) blijkt dat de rentmeesterswoning drie bouwlagen heeft. Wat aantal bouw- en woonlagen betreft, blijkt aldus niet waarom het bestreden besluit de realisatie van het RUP onmogelijk zou maken.

25. Aangezien het RUP de term “aaneengesloten bebouwing” niet definieert, moet hij in zijn spraakgebruikelijke betekenis begrepen worden. Zoals blijkt uit Van Dale, Groot woordenboek der Nederlandse taal, betekent “aaneengesloten” door wederzijdse aanraking een geheel vormend.

26. Volgens de verzoeker blijkt het feit dat de verplichting om de bestaande bebouwing te vrijwaren de realisatie van het RUP onmogelijk maakt uit een foto van het betrokken perceel aan de zijde van de Bruyneelstraat. Deze foto toont de rechterzijgevel van de rentmeesterswoning met in het verlengde daarvan en tot op de scheidingslijn met het aanpalende tuinperceel een tuinmuur met een hoogte van ongeveer twee meter.

De verzoeker gaat eraan voorbij dat nergens is gespecificeerd op welke wijze de in randnummer 25 bedoelde aanraking moet worden gerealiseerd, zodat dit ook kan gebeuren door een langs de rooilijn opgerichte tuinmuur. Hieruit volgt dat langs de Bruyneelstraat de bestaande situatie op het betrokken perceel er één is van aaneengesloten bebouwing. Uit een foto van deze bestaande situatie blijkt dus, anders dan de verzoeker aanvoert, geenszins dat het behoud van de bestaande bebouwing de realisatie van het RUP onmogelijk maakt.

27. Wat betreft de zijde van het betrokken perceel langs de Van Frachenlaan gaat de verzoeker in zijn verzoekschrift voorbij aan het feit dat op het bij het bestreden besluit horende plan zowel het grote als het kleine

bijgebouw zijn aangeduid als “Niet-beschermd constructie”. Daar deze bijgebouwen onmiddellijk links van de rentmeesterswoning gelegen zijn tot op de scheidingslijn met het perceel van de tussenkomende partij, valt niet in te zien hoe het bestreden besluit een beletsel zou kunnen zijn om de in artikel 5.2 van de stedenbouwkundige voorschriften van het RUP voorziene bestemming te geven aan de opeenvolgende gebouwen langs de voornoemde zijde van het betrokken perceel.

28. In zijn laatste memorie wijst de verzoeker er op dat langs de Van Frachenlaan de rentmeesterswoning vrij staat ten opzichte van de onmiddellijk links daarvan gelegen bijgebouwen. Er kan echter niet worden ingestemd met het argument van de verzoeker als zou dit vrijstaand karakter op zich de realisatie van het RUP onmogelijk maken. Wat de bouwmogelijkheden ter plaatse betreft, beoordeelt de verzoeker de verenigbaarheid van het behoud van de rentmeesterswoning met het RUP immers ten onrechte uitsluitend vanuit het oogpunt van artikel 5.2 van dit RUP. Bij die beoordeling moet ook rekening worden gehouden met het hiervoor (randnr. 4.2.1) geciteerde artikel 1.3 van de stedenbouwkundige voorschriften van het RUP. Anders dan de verzoeker aanneemt, valt, gelet op de laatstgenoemde bepaling, niet in te zien dat het verbouwen van de bijgebouwen omwille van het vrijstaand karakter van de rentmeesterswoning in strijd zou komen met het RUP.

29. Aan het in de randnummers 21 tot 28 gestelde kan onmogelijk afbreuk worden gedaan door de standpunten die het bestuur heeft ingenomen over verzoekers aanvraag voor een stedenbouwkundige vergunning op het betrokken perceel. De argumenten die de verzoeker aan die standpunten tracht te ontleen, missen dan ook elke pertinentie.

Indien de verzoeker meent dat de voornoemde standpunten zijn uitgemond in een onwettige akte van de administratieve overheid dan staat het aan hem om de ter beschikking staande rechtsmiddelen uit te putten. Ten aanzien van het besluit van 17 juni 2010 van de deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant blijkt de verzoeker dit overigens gedaan te hebben (randnr. 6.2).

30. De conclusie is dat de verzoeker er niet in slaagt de juistheid aan te tonen van het uitgangspunt van het middel als zou het bestreden besluit de realisatie van het RUP onmogelijk maken.

31. In ondergeschikte orde stelt de verzoeker voor een vraag aan het Grondwettelijk Hof te stellen (randnr. 15.2). De voorgestelde vraag vertrekt vanuit de juistheid van het uitgangspunt van het middel. Nu dit uitgangspunt onjuist is gebleken, heeft het antwoord op de vraag geen pertinentie voor de beoordeling van het middel zodat de vraag niet prejudicieel is en niet wordt gesteld.

32. In zoverre de verzoeker in de laatste memorie nieuwe elementen aanvoert waarom het ter plaatse onmogelijk is te bouwen volgens het RUP (randnr. 18.4), geeft hij op laattijdige en bijgevolg onontvankelijke wijze een nieuwe grondslag aan het middel.

33. Het middel wordt verworpen.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

34. In het tweede middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 2 van het decreet van 3 maart 1976 tot bescherming van monumenten en stads- en dorpsgezichten en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

De verzoeker citeert uit het advies van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Steenokkerzeel van 29 november 2010, zoals dat hiervoor (randnr. 10) werd aangehaald.

Volgens de verzoeker staat dit advies “erg kritisch ten opzichte van de bescherming van de voormalige rentmeesterswoning”. Bij de bespreking van de adviezen en de bezwaren worden de opmerkingen van het college van

burgemeester en schepenen echter niet weerlegd. Het enige wat met betrekking tot dit advies wordt opgemerkt, is het volgende:

“Het college van burgemeester en schepenen, dat zich beperkt tot een opsomming van de feiten, spreekt zich niet expliciet uit niettegenstaande enkele randopmerkingen laten vermoeden dat het niet meteen, en alleszins niet unaniem, achter de bescherming staat”.

De verzoeker meent dat in deze motivering de vragen en de bedenkingen van het college van burgemeester en schepenen ten onrechte worden geminimaliseerd als “randopmerkingen”. Bovendien wordt in de bestreden beslissing, noch in de bespreking van de bezwaren en adviezen ingegaan op deze bezwaren. Dit maakt volgens de verzoeker een duidelijke schending van de formele motiveringsplicht uit. Immers, indien de overheid in haar besluitvorming afwijkt van een advies neemt zij een niet voor de hand liggende beslissing, zodat de formele motivering strenger dient te worden beoordeeld. Dit betekent dat de beslissende overheid zich niet mag beperken tot het louter tegenspreken van het advies, maar duidelijk moet aangeven waarom zij van oordeel is de argumenten waarop het advies steunt niet te kunnen volgen.

35. In zijn memorie van wederantwoord benadrukt de verzoeker dat uit de rechtspraak van de Raad van State blijkt dat de formele motiveringswet inhoudt dat de overheid die tot bescherming overgaat de uitgebrachte adviezen bij haar beoordeling dient te betrekken.

36. In zijn laatste memorie wijst de verzoeker erop dat aan hem en aan zijn echtgenote het beschermingsbesluit werd betekend, samen met een motiveringsnota waarin onder “Adviezen en bezwaren” weliswaar hun bezwaren worden behandeld, maar er inzake het advies van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Steenokkerzeel enkel de in randnummer 34 geciteerde zin is opgenomen. Uit inzage van het administratief dossier blijkt nu dat dit een ruimere versie van de motiveringsnota bevat waarin wel een afzonderlijke bespreking van dit advies is opgenomen.

Volgens de verzoeker is hetgeen hij nu krijgt tegengeworpen in het auditorsverslag met name dat het middel uitgaat van een onvolledige

lezing van de motiveringsnota manifest in strijd met de draagwijdte van de formele motiveringsplicht, aangezien hij op het ogenblik dat hij zijn beroep instelde geen kennis had van deze bespreking van het advies van het college van burgemeester en schepenen en dus ook niet kon weten in welke mate hij de al of niet weerlegging van dit advies kon aanvechten bij de Raad van State.

Beoordeling

37. In zoverre de verzoeker voorhoudt dat de motiveringsnota inzake het advies van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Steenokkerzeel enkel de in randnummer 34 geciteerde zin vermeldt, mist het middel, zoals de verzoeker in zijn laatste memorie erkent, feitelijke grondslag.

38. Noch uit de formele motiveringsplicht, noch uit enige ander in het middel aangehaalde rechtsregel vloeit voort dat de overheid in het beschermingsbesluit uitdrukkelijk een “kritisch advies” moet beantwoorden dat bij het ontwerp werd uitgebracht. Het volstaat dat de determinerende motieven voor de bescherming in het besluit worden vermeld. Het blijkt niet dat niet aan deze vereiste zou zijn voldaan.

39. Er moet worden vastgesteld dat de verzoeker in zijn laatste memorie de in de motiveringsnota opgenomen motieven niet inhoudelijk bekritiseert. Anders dan de verzoeker meent, wordt de wettigheid van het beschermingsbesluit niet aangetast door het enkele feit dat hij op het ogenblik dat hem dit besluit werd betekend nog geen kennis had van de integrale motiveringsnota.

40. Het middel wordt verworpen.

C. Derde middel

Uiteenzetting van het middel

41. In het derde middel voert de verzoeker de schending aan van “de beginselen van behoorlijk bestuur, zoals daar zijn het vertrouwensbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel”.

De verzoeker voert aan dat, aangezien het agentschap voor Ruimte en Erfgoed van de verwerende partij, die tijdens de opmaak van het RUP een ongunstig advies verleende, dit RUP niet aanvocht bij de Raad van State, hij er op mocht vertrouwen dat de verwerende partij haar ongunstig advies niet ging handhaven. Volgens de verzoeker werd dit gewekte vertrouwen door de verwerende partij echter manifest beschaamd doordat zij plots het geweer van schouder heeft veranderd en tegen alle verwachtingen in is overgegaan tot de bescherming van de bestaande bebouwing, die de realisatie van het RUP onmogelijk maakt.

De verzoeker stelt dat opdat van een zorgvuldig onderzoek sprake zou kunnen zijn, het besluit had dienen genomen te worden op basis van een afdoend en volledig onderzoek van alle relevante elementen. Dit is evenwel niet gebeurd doordat het determinerend element, met name het RUP, volkomen genegeerd werd. Meer nog, zo stelt de verzoeker, door het uitvaardigen van het bestreden beschermingsbesluit maakt de verwerende partij de realisatie van het bestemmingsvoorschrift “zone voor aaneengesloten bebouwing” onmogelijk.

42. In zijn memorie van wederantwoord benadrukt de verzoeker dat uit het advies van het agentschap voor Ruimte en Erfgoed blijkt dat dit agentschap er zich van bewust was dat het stedenbouwkundig voorschrift “zone voor aaneengesloten bebouwing” zou leiden tot het verdwijnen van de bestaande bebouwing.

43. In zijn laatste memorie stelt de verzoeker dat er in het auditorsverslag ten onrechte van wordt uitgegaan dat het bestreden

beschermingsbesluit de realisatie van artikel 5.2 van het RUP niet onmogelijk zou maken.

Beoordeling

44. Net zoals bij het eerste middel (randnr. 21) is het uitgangspunt waarop het derde middel steunt dat het bestreden besluit de realisatie van het RUP onmogelijk maakt.

Net zoals bij het eerste middel (randnrs. 22 tot 32) moet worden vastgesteld dat de verzoeker er niet in slaagt de juistheid van dit uitgangspunt aan te tonen.

45. Het middel wordt verworpen.

VI. Verzoek tot heropening der debatten in de zaak A. 201.632

46. Met brieven van 10 en 17 januari 2013 deelt de verzoeker aan de Raad van State mee dat de “expertencommissie inzake Onroerend Erfgoed” een nieuw advies heeft uitgebracht over zijn bouwvraag. Uit dit advies blijkt volgens de verzoeker dat de voornoemde commissie oordeelt dat de “apostille” in de bijlage bij het bestreden beschermingsbesluit geen enkele juridische waarde heeft. De verzoeker meent dat uit dit advies ook blijkt dat het laatstgenoemde besluit strijdig is met artikel 5.2 van het RUP. De verzoeker vraagt om de debatten te heropenen aangezien het hier gaat om een nieuw element.

47. Voor het door de verzoeker met brieven van 10 en 17 januari 2013 meegedeelde standpunt van de “Expertcommissie Onroerend Erfgoed” (randnr. 46) geldt het in randnummer 29 gestelde. Er is bijgevolg geen reden om in te gaan op het verzoek tot heropening van de debatten.

VII. Ontvankelijkheid van het beroep in de zaak A. 198.423

48. Ten gevolge van het definitieve beschermingsbesluit kan het voorlopige beschermingsbesluit geen rechtsgevolgen meer sorteren zodat de verzoeker geen actueel belang meer heeft bij zijn beroep tot nietigverklaring ervan.

49. Het beroep is onontvankelijk.

BESLISSING

1. De zaken A. 198.423/X-14.912 en A. 201.632/X-14.877 worden gevoegd.

2. De Raad van State verwerpt de beroepen.

3. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van de beroepen tot nietigverklaring, begroot op 350 euro.

De tussenkomende partij wordt verwezen in de kosten van de tussenkomst, begroot op 125 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van elf februari 2013, door de Raad van State, Xe kamer, samengesteld uit:

Pierre Lefranc,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
Jan Clement,	staatsraad,
Peter Sourbron,	staatsraad,
bijgestaan door	
Greta Scheveneels,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Greta Scheveneels

Pierre Lefranc